

składać także właściwy urząd gminny.

Prośby spóźnione odrzuca się.

Art. 8. Prośby, wspomniane w artykule poprzednim, rozstrzyga Izba skarbową, przyczem stosuje się odpowiednie przepisy art. 5.

Art. 9. Instytucje poborowe, określone w art. 4 cz. 2, winny o każdej dokonanej u nich wpłacie podatku zawiadomić w ciągu trzech dni właściwą (art. 4 cz. 1) kasę skarbową (urząd podatkowy).

Nadto winny banki dewizowe i ich oddziały pobrany podatek, po strąceniu prowizji za pobór, określonej przez Ministra Skarbu, we wspomnianym terminie przesłać, względnie przekazać właściwej kasie skarbowej (urzędowi podatkowemu), a to pod rygorem odsetek za zwłokę w wysokości jednego procentu za każdy dzień zwłoki.

Pocztowa Kasa Oszczędności, Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, jakoteż Polski Bank Krajowy i ich oddziały winny w dniu, w którym wpłatę uskutecznią, zapisać pobrany podatek na dobro Skarbu Państwa.

Art. 10. Kwoty podatku, nie wpłacone w terminie płatności (art. 4 i 6), uważane będą za zaległość, od której pobierze się odsetki za zwłokę w wysokości 5% miesięcznie, począwszy od dnia następnego po upływie terminu płatności (art. 4 i 6). Przytem każdy rozpoczęty miesiąc liczy się za cały.

Zaległość będzie ściągnięta przymusowo wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi.

Art. 11. Banki dewizowe i ich oddziały, znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej, obowiązane są pobrać podatek, wpłacony do ich kas w myśl art. 4 cz. druga, i ściśle zastosować się do przepisów art. 9.

Art. 12. Winni naruszenia obowiązków, określonych w art. 11, ulegną grzywnie do jednego miliona marek, którą nakłada Izba skarbową.

Od orzeczenia Izby skarbowej można wnieść odwołanie, które rozstrzyga Minister Skarbu.

Odwołanie wnosi się do Izby skarbowej w ciągu dni 8 po doręczeniu orzeczenia.

Wykonanie orzeczenia karnego wstrzymuje się aż do rozstrzygnięcia wniesionego odwołania przez Ministra Skarbu, który może nadto orzec odebranie wspomnianym na wstępie instytucjom praw banku dewizowego.

Art. 13. Cała suma, należna Skarbowi od każdego płatnika (art. 1) z tytułu podatku od wzbogacenia się, odsetek za zwłokę i kosztów egzekucyjnych (art. 10), korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z całego ruchomego majątku płatnika przed wszystkimi przywilejami i obciążeniami, z wyjątkiem należności Skarbu z tytułu nadzwyczajnej daniny państwowej.

Art. 14. Suma podatku, przypadająca od płatnika (art. 1 lit. a), ciąży wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi (art. 10) na nieruchomości, określonej w art. 1 lit. a), i korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z tejże nieruchomości przed wszystkimi przywilejami i obciążeniami hipo-

tecznymi, z wyjątkiem należności Skarbu z tytułu nadzwyczajnej daniny państwowej i podatków, tudzież zawartych przed ogłoszeniem niniejszej ustawy pożyczek amortyzacyjnych tych instytucji kredytowych, których zobowiązania posiadają w myśl obowiązujących w tym względzie przepisów bezpieczeństwo publiczne.

Art. 15. Wszystkie władze i urzędy państwowe oraz samorządowe, a w szczególności notariusze i urzędy hipoteczne — są obowiązane na żądanie władz skarbowych udzielać wszelkich wiadomości, potrzebnych do obliczenia podatku, jakoteż dozwalać dostępu do ksiąg, aktów i rejestrów urzędnikom skarbowym, do tego wyznaczonym.

Winni naruszenia tego obowiązku odpowiadają wedle ogólnie obowiązujących przepisów organizacyjnych, względnie służbowych.

Art. 16. Minister Skarbu jest władny udzielić częściowego lub zupełnego uwolnienia od podatku i odsetek za zwłokę (art. 10) w tych wypadkach, w których ściśle dopełnienie obowiązku zapłaty byłoby ze względów ogólnopństwowych niepożądane.

Oдноśnie prośby składać należy do Ministra Skarbu w ciągu miesiąca po ogłoszeniu rozporządzenia wykonawczego do ustawy niniejszej.

Nadto władny jest Minister Skarbu udzielić odroczenia lub rozłożenia na raty, przyczem pobierane będą procenta za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

Art. 17. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 18. Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:
Michalski

239.

U s t a w a

z dnia 7 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie uzupełnienia i zmian w ustawie z dnia 7 maja 1920 r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego (Dz. U. R. P. № 42, poz. 249).

Art. 1. Artykuł 8 ustawy z dnia 7 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 42, poz. 249) otrzymuje brzmienie następujące:

„Wierzyciele hipoteczni oraz osoby, na których rzecz figurują w dziale III wykazu hipotecznego ograniczenia prawa własności dóbr, regulujących serwituty, jeżeli miejsce ich pobytu jest wiadome, mogą brać udział w likwidacji, o ile tego zażądata, po otrzymaniu zawiadomienia od urzędu ziemskiego o rozpoczęciu postępowania likwidacyjnego. Zawiadomienia powyższe mogą być doręczane tym osobom w drodze ogłoszenia w prasie urzędowej”.

Art. 2. Artykuł 14 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeśli dobra ziemskie są obciążone serwitutami, należącymi do kilku wsi, to likwidacja takich serwitutów odbywać się będzie w kolejności wsi, ustanowionej przez urzędy ziemskie, z zachowaniem wskazań art. 13”.

Art. 3. Artykuł 15 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Wydzielenie tytułem wynagrodzenia za serwituty przestrzeni leśnej lub ziemi z pod lasu może nastąpić za zezwoleniem urzędów ochrony lasów, które winny wydać decyzję w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia o tem właściwego urzędu ochrony lasów.

Niewydanie w tym terminie powyższej decyzji uznaje się za milczące zezwolenie”.

Art. 4. Art. 16 ustawy uzupełnia się następującym końcowym zdaniem:

„W wypadkach, gdy majątek, obciążony serwitutami, należy do kilku współwłaścicieli, uprawnionym do zawarcia układu o zniesienie serwitutów jest jeden z ich grona, obierany przez pozostałych, a jeśli ugoda w tej mierze nie nastąpi, to najstarszy z nich wiekiem”.

Art. 5. W artykule 18 ustawy skreśla się wyrazy:

„na sesji gospodarczej”.

Art. 6. Punkt a) artykułu 19 otrzymuje brzmienie następujące:

„We wszelkich wypadkach urządzenia rolnego na terenie dziedzin, obciążonych lub korzystających z serwitutów, jako to: przy komasacji gruntów, parcelacji, kolonizacji, likwidowaniu serwitutów jednej ze wsi i t. p. (art. 2 niniejszej ustawy)”.

Art. 7. W artykule 23 ustawy skreśla się wyrazy:

„na posiedzeniu gospodarczym”.

Art. 8. Artykuł 30 ustawy uzupełnia się następującym końcowym zdaniem:

„Okres pięcioletni liczyć należy według lat kalendarzowych, poczynając wstecz od 31 grudnia roku, poprzedzającego datę decyzji okręgowej komisji ziemskiej, nakazującej przymusowe postępowanie (art. 23)”.

Art. 9. Artykuł 31 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Czynności nadzorcze przy likwidacji serwitutów wykonywane są przez urzędy ziemskie bezpłatnie.

Natomiast koszty, związane ze sporządzeniem planów i przeprowadzeniem likwidacji serwitutów na gruncie, ponoszą:

- a) przy likwidacji dobrowolnej — strona, którą ten warunek obowiązuje w umowie,
- b) przy likwidacji przymusowej — obydwie strony po połowie. Wysokość tych kosztów oraz ich podział pomiędzy uczestnikami likwidacji określa okręgowa komisja ziemska”.

Art. 10. Czynności, dotyczące likwidacji serwitutów, obciążających nieruchomości państwowe, przeprowadzają w imieniu Państwa jako strony władze, pod których zarządem nieruchomości te pozostają.

W zakresie niezbędnym do przeprowadzenia likwidacji serwitutów władze te mają prawo do zbywania, zamiany i obciążania nieruchomości państwowego.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego.

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:

w z. J. Makulski

240.

U s t a w a

z dnia 7 kwietnia 1922 r.

o przedłużeniu terminów dla zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową.

Art. 1. Terminy, określone w art. 1, 2 i 3 Porozumienia z Państwami, należącymi do Konwencji Międzynarodowej, o ochronie własności przemysłowej, podpisanego w Bernie dnia 30 czerwca 1920 r. w przedmiocie zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową, przedłuża się na rzecz posiadaczy praw, przyznanych przez pomenioną Konwencję, lub na rzecz ich następców prawnych na okres trzech miesięcy od dat, które oznaczy drogą rozporządzenia Minister Przemysłu i Handlu; przedłużenie to przyznaje powyższe dobrodziejstwa obywatelom lub poddanym obcym bez względu na to, czy im przysługują prawa, wypływające z powyższego Porozumienia, lub nie, jednakże na termin nie dłuższy niż ten, na który dobrodziej-